

Vzpomínka na Oldřicha Miku..... ADVENT – ZÁŘÍ 2016

Mezi léty 1955 -1958, jsme se jako mladí adventisté, měli možnost seznámit, s písněmi od Oldřicha Miky: " Sejdí z cesty světa....., Můj stan....., Doufej a bude dobře zas....., První hvězdička....., Křesťané zpívejme....., Nezapadej sluníčko.....".

Asi v roce 1958 přijela z Ostravy do Brna , s programem duchovních písní, skupina adventistů , vedená Oldřichem Mikou. Oldřich Mika byl aktivním, jak ve zpěvu, tak v doprovodu na kytaru a ještě k tomu celý program provázel mluveným slovem. V sále nebylo k hnutí a přitom by bylo snad slyšet i špendlík spadnout, jak celý program posluchače zaujal.

Jeden křesťanský přítel Izraele, mi v jednom rozhovoru řekl: " Lydia, vy adventisté, jste byli za komunistů strážci Božího zákona" a já mu dala za pravdu. Jako adventistka jsem neustále vyčnívala z řady. Už na základní škole, kdy jsem zřejmě na přání otce při vyučování náboženství, opouštěla třídu a celou hodinu jsem byla na chodbě. Jednou mi tajuplně kamarádka spolužačka sdělovala, že to nesmím nikomu říkat, ale že jim panáček (tak nazývali pana faráře) ve vyučování náboženství říkal, že uctíváme kočky a psy. Tehdy mě takhle lež hodně zasáhla. No a Oldřich Mika do svých písní i do svých biblických úvah, vkládal víru, lásku, naději, porozumění a také snášenlivost, k zocelení se vůči křivdám a příkořím, kterými jsme jako druhořadí občané v dobách náboženské nesvobody procházeli.

V roce 1964 jsme se s manželem odstěhovali z Jižní Moravy na Ostravsko, v roce 1969 přímo do Ostravy a stali jsme se členy stejného sboru, jako Mikovi. Manžel miloval hudbu, hrál na harmoniku, takže se mezi námi a Mikovými vytvořil velmi pěkný přátelský vztah.

Oldřich Mika měl v dělnické profesi kvalifikované a náročné povolání. Jako skladatel duchovních písní a jako laický kazatel, odváděl ve svém volném čase, rovněž kus poctivé práce. Jeho statečná manželka, Ester Miková - Oborná (dcera po zesnulém adventistickém kazateli Janu Oborném), při Oldřichově i své tvrdé práci, byla Oldřichovi věrnou pomocnicí a také prvním pozorným, hodnotícím posluchačem, jak biblických úvah, tak i duchovních písní.

V roce 1970 zasáhla rodinu Mikových tragedie. Tragicky umírá jejich prvorozený, 17letý, hudebně nadaný syn Otakar. Tato událost tehdy hodně zasáhla celý sbor. Mikovi ale nereptali. Tak jak Oldřich napsal v té druhé sloce písně Touha věků : " Pláč a žal, slzy ukryté zdá se mi, že jsem tak sám srdcem zní zaslíbení Tvé a jen v něm útěchu mám. Refrén : " To Slovo Tvé je přepevné a vždy mne sílí, s Ním nejsem na světě sám. Ku hvězdám zřím a vyhlížím obláček bílý, veliký jako je dlaň, na kterém přicházíš k nám..... No a refrén v písní Sejdí z cesty světa : " Vezmi, vezmi ten kříž svůj, Krista jen, Krista jen, následuj, vezmi jej, kříž ten svůj, svého Mistra následuj.....Mikovi ten těžký kříž s vírou a nadějí obětavě nesli. Oldřich Mika sloužil věrně dál Božímu lidu a to až do své smrti. Nikdy nezapomenu na sérii Oldřichových studijních úvah, které se mi hluboce vryly do srdce i do paměti : " Ospravedlnění z víry, Kristus v nás, Kristus za nás, Pohan má zákon ve svém srdci, Kdo je můj bližní....." Tak jako své písně, tak i své studijní úvahy měl Oldřich Mika podloženy texty z Písem svatých. Byla jsem Mikových diakonkou.

Jedno úterý, den před svým nástupem do nemocnice, přijel Oldřich na kole k nám. Z nabídnutého si nevezal nic. Ačkoliv na něm bylo vidět veliké vyčerpání, tak se na nás usmíval a jakoby mimochodem řekl : " Liduško, starej se o Esterku a nato krátce odejel".

Hned jsem Esterce volala, co u nás Oldřich chtěl a Esterka se zlobila, cože se mám já o ní starat, že je soběstačná, ale Oldřich věděl to, co jsme nevěděli my, že se už z nemocnice nevrátí. Esterka za nějaký čas našla dopis na rozloučenou.....

Lydie Lukšíková

